

Lletra, música, acció!

Els quatre humors i la sincronia de
text, nota i fotograma

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític i divulgador musical)

Calendari de les audicions

27 de gener a les 12'00 h. **Bilis negra.** *La tristesa i els punts cardinals*

24 de febrer, 12'00 h. **La flegma.** *Resignació, símptoma o teràpia?*

24 de març a les 12'00 h. **La Sang.** *Sang calenta, freda... tèrbola*

28 d'abril a les 12'00 h. **Bilis groga.** *Temperaments explosius*

Audició 2^a. **La flegma**

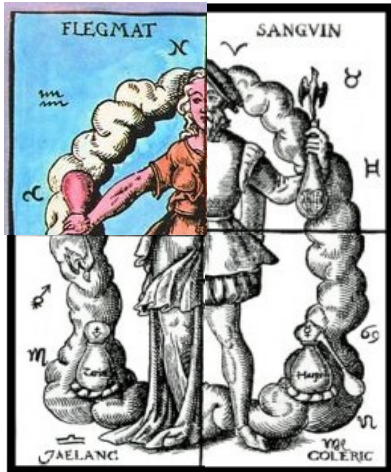
La resignació, símptoma o teràpia?

Diumenge, 24 de febrer a les 12'00h. Entrada lliure.

Audició 2.

FLEGMA

La resignació, símptoma o teràpia?

Escenes de:

Allen, Visconti, Lean,
Chaplin, Pollack... ..

Notes de:

Mozart, Bach, Weill,
Rota...

Textos de:

Allen, Lampedusa,
Blixen

La música no ha estat aliena a aquesta manera d'observar el món des de l'escepticisme, però sense perdre les bones formes. Sovint convidant a la rialla.

La flegma parteix de la següent premisa: “no val la pena sulfurar-se”. Tot és susceptible de ser encaixat amb més o manco humor. Dels quatre humors potser sigui, aquest fil flemàtic, l'únic digne de ser considerat humor en el sentit modern i actual del terme. La poètica del pusil·lànim, de la rauxa, del derrotat i del lord anglès escèptic, tots tenen quelcom en comú.

El compositor alemany Hans Eisler va compondre una obra de cambra titulada ‘14 formes de descriure la pluja’. Un crític, després d'escoltar-la, la rebatejà: “14 formes d'estar trist sense perdre la dignitat”.

Estimats flemàtics, el cap alt i la dignitat per davant de tot.

Com recordava Woody Allen, comèdia és igual a tragèdia més pas del temps. Una fórmula quasi matemàtica:

$$\text{☹} + \text{Cronos} = \text{☺}$$

La distància voluntària o no, temporal, espacial o fins i tot personal és la que ens permet mantenir un posat digne davant una situació de gran adversitat. L'humor pot ser una manera com qualsevol altre d'acalar el cap (d'aquiescència) o també de qüestionar els estaments sense descambuijar-se gaire. Una mena de insurrecció passiva, si voleu. Més pròpia tanmateix dels derrotats, conscients de la futilitat dels canvis, donant per fet que arribessin a bon part. Vet ací: la resignació.

D'altre banda, aquest aparent “savoir faire”, aquest “keep calm” potser ens mostren la cara més amable dels tarannàs flemàtics. Hi ha posats resignats, tant estoics, que semblen més heroics que els grans ídols. Al cap i a la fi, la resignació silenciosa sigui tal volta més rebel·le que el soroll i els avalots revolucionaris.

